

РЕШЕНИЕ

№ 1696

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 18.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6885** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46, ал.2 във вр.с чл.39а, ал.1, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С., гражданин на Т., [дата на раждане] , притежаващ турски паспорт № U., която жалба е подадена чрез адв.Д., срещу Заповед рег.№ 4536 ПАМ-236/16.06.2025 г. на Началника на ГПУ-С., с която на чужденеца е наложена ПАМ "Експулсиране – Република Т."

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалноправните разпоредби. Подателят ѝ сочи липса на мотиви в административния акт, както и отсъствие на предпоставките за издаване на същия. В с.з. не изпраща представител, но чрез адв.Д. е заявил в писмен вид, че поддържа жалбата, изразява становище по съществото на спора, като моли за отмяна на акта, претендира разноски, представя договор за правна помощ за оказана безплатна защита на жалбоподателя.

Ответникът – Началникът на ГПУ-С., в с.з. не се явява, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-София град приема за установена следната фактическа обстановка:

На 13.06.2025 г. около 07.00 ч през ГКПП "Капитан А." - шосе, жалбоподателят А. С. е управлявал товарен автомобил "Волво" с турски рег.№ 33AAL706. На ГКПП е извършена физическа проверка на товарния автомобил за укрити лица, при която е открито в кабината под леглото зад шофьорската седалка едно лице от мъжки пол, без документи за самоличност, по

негови данни гражданин на И. – С. П., [дата на раждане]

Укрилият се ирански гражданин С. П. е задържан със заповед за полицейско задържане. Водачът на товарния автомобил също е задържан със Заповед за полицейско задържане рег.№ 4536зз-195/13.06.2025 г. Жалбоподателят А. С. е предаден в следствения арест в С. на основание постановление на прокурор за 72-часово задържане № 2466/2025 г.

В Докладна записка рег. № 4536р-17652/13.06.2025 г. на Началник група на ГКПП "Капитан А." се съдържа предложение спрямо жалбоподателя А. С. да бъде наложена ПАМ "Експулсиране", както и ПАМ "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз" за срок от 5 години.

На А. С. е повдигнато обвинение по чл.280, ал.2, т.1, т.3 и т.4 вр. ал.1 НК. На 16.06.2025 г. РС-Свиленград признава А. С. за виновен и го осъжда.

Издадена е обжалваната Заповед рег.№ 4536 РАМ-236/16.06.2025 г. на Началника на ГПУ-С. съобразно правомощията, дадени му със Заповед рег.№ 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП-Е., с която на чужденеца е наложена ПАМ "Експулсиране – Република Т.". ПАМ е наложена на основание чл.42, ал.1, т.2 във вр.с чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Процесната заповед е връчена на оспорващия на 16.06.2025 г., а жалбата е депозирана на 26.06.2025 г., в рамките на преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежно упълномощен адвокат (л.8), и при наличието на правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. По силата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Заповедта е издадена съобразно правомощията, дадени на Началника на ГПУ-С. със Заповед рег.№ 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП-Е., с която Началниците на ГПУ са оправомощени да налагат ПАМ по ЗЧРБ.

В АПК е предвидено, че административните актове трябва да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съдът намира, че оспорената заповед не е издадена в нарушение на

изискванията на чл.59, т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от същественият реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. Според Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г. на, ОСГК на ВС, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните, в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Разгледаната по-горе докладна записка съдържа именно мотивите, поради което е издадена заповедта за налагане на ПАМ.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които сами по себе си опорочават процедурата, тоест допускането им повлиява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то крайния резултат би бил различен и разрешен по друг начин.

Обжалваната заповед е връчена на жалбоподателя срещу подпис в присъствието на преводач, с оглед на което правото му на защита не е било засегнато.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон. По силата на чл.42, ал.1, т.2 ЗЧРБ принудителната административна мярка експулсиране се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал.1, т.1-4. На свой ред нормата на чл.10, ал.1, т.4 от закона визира наличие на данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В заповедта е уточнено именно основание по чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ. По делото е безспорно установено, че в товарния автомобил, управляван от жалбоподателя, като е установено укрито лице от мъжки пол, без документи за самоличност, гражданин на И.. Не се спори също така, че на А. С. е повдигнато обвинение по чл.280, ал.2, т.1, т.3 и т.4 вр. ал.1 НК, като РС – Свиленград е признал лицето за виновно и го е осъдил. С това са изпълнени изискванията на закона за прилагане на ПАМ, което е сторено с обжалваната заповед.

Съгласно чл.44, ал.2 ЗЧРБ при налагане на ПАМ компетентните органи следва да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. С оспорената заповед не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ, тъй като в хода на административното производство не са представени доказателства за съществени и специфични обстоятелства свързани с личното положение на чужденеца, които да не са взети предвид от ответника.

Ето защо Съдът преценява като неоснователно оплакването за недопустима намеса на държавата и накърняване правото на семеен живот на жалбоподателя. С жалбата е представено Удостоверение за сключен граждански брак между жалбоподателя А. С. и българската гражданка С. С. М., извършен на 27.06.2023 г. в [населено място], обл.Р.. В заповедта и в предложението за налагане на мярката фактът на сключения граждански брак с българска гражданка не е обсъждан, няма данни този факт да е бил съобщен от лицето в хода на административното производство.

Правото на семеен живот е фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл.8 КЗПЧОС, така и от правото на ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите - членки, предвид факта, че чужденецът е съпруг на българска гражданка, респ. гражданин на ЕС. В този контекст обаче следва да се посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение (Виж в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело С-87/12, Решение от 10 октомври по дело С-86/12 и др.). От практиката на СЕС (Решение от 7 юни 2007 по дело С-50/06) следва още, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите членки (Решение от 28 октомври 1975 г. по дело 36/75, Решение от 29 април 2004 г. по дело С-482/01 и С-493/01). Съгласно установената съдебна практика, използването от националните власти на понятието "обществен ред" във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смуцването на реда, каквото е всяко нарушение на закона.

В редица свои актове ЕСПЧ подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред (Решение от 13 февруари 2001 г., *E. contre F.*, § § 32 et 33). И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния (Решение от 22 март 1992 г. *B. contre F.*, както и решението по делото *E.*). На базата на така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т.ч. и КЗПЧОС и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

В случая е налице достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл.8, ал. 2, предл.първо ЕКЗПЧОС, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Налице е сериозен характер на заплахата за националната сигурност поради поведението на турският гражданин, за което е осъден за престъпление по чл.280 НК – трафик на хора.

Неоснователни са доводите за нарушение принципа на пропорционалност. Издаденият административен акт е съобразен с принципа на съразмерност, предвиден в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Т. гражданин е представил само удостоверение за сключен граждански брак с българска гражданка, но няма по преписката данни да е пребивавал на законно основание и да е живял в Република България със съпругата си.

По изложените съображения Съдът намира, че не са налице основания за отмяна на заповедта по чл.146 т.1-5 АПК. В контекста на изложеното Съдът намира, че актът отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляна на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна

и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноси, поради което Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.
Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК и чл.46, ал.2, изр.второ от ЗЧРБ, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С., гражданин на Т., [дата на раждане] , притежаващ турски паспорт № U., срещу Заповед рег.№ 4536 РАМ-236/16.06.2025 г. на Началника на ГПУ-С., с която на чужденеца е наложена ПАМ "Експулсиране – Република Т".
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: